

Міністерство освіти і науки України

Національний університет «Полтавська політехніка імені Юрія Кондратюка»

Львівський державний університет фізичної культури імені Івана Боберського

Харківський національний педагогічний університет ім. Г.С. Сковороди

Національний університет фізичного виховання і спорту України

Харківська державна академія культури

ТЕНДЕНЦІЇ І ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ ХОРЕОГРАФІЧНОГО МИСТЕЦТВА У КОНТЕКСТІ КУЛЬТУРНО-ОСВІТНІХ ПРОЦЕСІВ

Збірник наукових праць

І Всеукраїнської науково-практичної конференції

23-25 травня 2024 року

Полтава -2024

Телегіна І.В. студентка
*Національного університету «Полтавська політехніка
імені Юрія Кондратюка»*

Горголь П.С., заслужений працівник культури України, доцент
завідувач кафедри хореографії і танцювальних видів спорту
*Національного університету «Полтавська політехніка
імені Юрія Кондратюка»*

СПЕЦИФІКА ПІДГОТОВКИ ФАХІВЦІВ СУЧАСНИХ ХОРЕОГРАФІЧНИХ СТИЛІВ

Танець – це не лише рухи та музика, це спосіб життя, який наповнює дні радістю, емоціями та красою. Кожен рух, кожен вираз обличчя, кожен вдих і видих – все це стає частиною танцівника та сенсом його існування. Він навчає витривалості та самодисципліні, надихає на досягнення нових висот, на прагнення до самовдосконалення і творчості.

Розглянемо, які стратегії притаманні у танцювальному напрямку «contemporary». Contemporary dance відомий своєю емоційною глибиною та виразністю. Танцівники використовують рухи та вираз обличчя для передачі почуттів та емоцій, що нашоухує глядача на переосмислення простих речей. У Contemporary часто використовуються імпровізація та експерименти з рухами, формами та простором. Це дозволяє їм виражати себе через унікальні рухові послідовності та досліджувати нові підходи до танцю.

Імпровізація (франц. improvisation, італ. improvvisazione, від лат. Improvisus – несподіваний, раптовий) – різновид художньої творчості, за якого творення відбувається в процесі виконання, без попередньої підготовки[2]. Вона забезпечує творчий розвиток особистості та пошуку власного хореографічного стилю. Для цього напрямку є характерне різноманіття музичного супроводу- від класичної музики до сучасних електронних композицій. Часто музика виступає

як важливий компонент під час створення хореографії та задає настрій та енергетику номеру. Лексика постановок цього стилю зазвичай відрізняється від інших наявністю абстракцій і наративів, що дає можливість для широкого спектру художнього вираження. Цей напрямок дозволяє використовувати сучасні технології, ідеї та концепції для створення інноваційних танцювальних вистав [3].

Проблема навчальної мотивації, креативного мислення для творчої самореалізації танцівника є надзвичайно актуальною. Щоб надихнути та мотивувати треба створити чіткий навчальний план. Зазвичай він складається з таких частин: теоретична, пізнавальна та практична. Завжди починаємо з теоретичної частини вона дає значення та аналіз певних термінів та вправ. Після розуміння як користуватися новими знаннями переходимо до наступної частини – пізнавальної. Ми шукаємо усе пов'язане з вивченим матеріалом і надихаємось на використання знань незвичним способом. Та останній етап – це практична частина. Використання нової інформації зі знайдених джерел на практиці. Всі етапи можна поєднати на прикладі студента хореографа. Спочатку він відвідує лекційні заняття та дізнається про виникнення та історію вправи сучасного танцю «Body roll». На наступному занятті він може побачити та навчитися виконувати групу нахилів корпусу, також може довідатися у яких випадках використовують цю вправу. А потім викладач дає домашнє завдання студенту скласти танцювальну композицію з використанням цієї вправи.

Усі частини важливі, тому необхідно готуватися до кожного етапу. Слід використовувати психологічні та педагогічні вправи для зацікавлення та розуміння стану танцівника, детально розповідати про виконання вправ, щоб вберегти здоров'я виконавця, створити декілька програм для різноманіття занять, розробити графік виконання фізичної, теоретичної, психологічної, технічної та індивідуальної підготовки.

Отже, успішними умовами формування навчальної мотивації є: розвиток самостійності та самоконтролю виконавця, надання свободи для самовираження, урахування інтересів і прагнень танцюриста, цікава, незвичайна форма

організації занять, продумана система заохочень у навчальній діяльності. За допомогою комп'ютерних програм та спеціального програмного забезпечення хореографи можуть візуалізувати та моделювати рухи танцюристів перед початком репетицій. Це дозволяє ефективно планувати хореографію, встановлювати рухи та координацію між виконавцями. Однією з них є безкоштовна програма «ArrangeUs». Вона допомагає створити танцювальні малюнки та розставити танцівників. Використання соціальних мереж, як презентація себе або пошук натхнення для створення власних хореографічних постановок. За допомогою інформаційних технологій хореографи можуть транслювати свої вистави онлайн.

Співпраця з іншими танцювальними фахівцями, музикантами, художниками та режисерами може допомогти розширити кругозір та навички хореографа. Мережевий розвиток також допоможе знайти можливості для спільних проектів та виступів. Синтез мистецтв стає фундаментом розвитку сценічної хореографії і сприяє збагаченню засобів виразності, одним з яких є пластика, що виражається в подоланні замкнутості й насиченості рухів за рахунок адаптації виразних елементів інших художніх систем.

У теорії мистецтвознавства синтез мистецтв – це органічна єдність, взаємозв'язок різних видів мистецтв у межах цілісного художнього твору чи ансамблю із відносно самостійних творів. Синтетичне за своєю природою хореографічне мистецтво об'єднує найкращі досягнення народного танцю, балетного мистецтва, літератури, музики, театру, пантоміми, ритмопластики, образотворчого мистецтва й унаочнює тенденції розвитку національної культури[1]. Ці стратегії допоможуть побудувати міцний фундамент для успішної кар'єри хореографа.

Список літератури

1. Морфологія мистецтва. Синтез як особливість сучасного мистецтва. URL: <http://www.uristinfo.net/uchebnye-materialy/279-estetika--za-red-lv>
2. Енциклопедія сучасної України. Культура. Імпровізація. URL: http://www.esu.com.ua/search_articles.php?id=13279

3. Матеріали V Міжнародної Науково-Практичної Конференції «Особливості роботи хореографа в сучасному соціокультурному просторі»

Шевченко О.М., викладач
*Львівського державного університету фізичної культури
імені Івана Боберського*

Дідик Н.Б., викладач
*Львівського державного університету фізичної культури
імені Івана Боберського*

**ВИМОГИ ДО ВИКЛАДАЧА КЛАСИЧНОГО ТАНЦЮ В КОНТЕКСТІ
НАДБАНЬ ХОРЕОГРАФІЧНОГО МИСТЕЦТВА**

Класичний танець завжди був необхідною базовою підготовкою фахівців у всіх видах хореографії (народної, бальної, сучасної), а також у багатьох видах спорту (фігурному катанні, художній та спортивній гімнастиці, спортивній акробатиці, артистичному плаванню та ін.). Специфіка занять класичним танцем полягає у формуванні основ виконавської майстерності – професійній постановці корпусу, рук, ніг, голови, виворотності, апломбу – здатності танцівника рухатися впевнено і точно, без зайвої метушливості; розвитку координації рухів і їх гармонії з музикою; виробленні краси ліній тіла та відчуття пози; вихованні культури танцювального руху, що допомагає опанувати матеріал будь-якого характеру, стилю та манери виконання. А «виліплює» усі ці якості справжнього танцівника-професіонала – педагог-хореограф.

Хочу звернутися до досвіду великого Маестро танцю - італійського танцівника, балетмейстера і педагога Енріко Чеккетті з його високим рівнем культури і багатим професійним досвідом, з його глибоко продуманою і детально розробленою методикою викладання. Особливо вражає наскільки